

РЕШЕНИЕ

№ 22440

гр. София, 05.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7502** по описа за **2024** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на А. Т. М., ЕГН [ЕГН] от [населено място], с адрес [улица], вх. А, ет. 1, ап. 4 чрез пълномощника си адв. П. М. срещу Решение № 3054/27.06.2024 г., постановено по АНД № 4023/2024 г. по описа на Софийски районен съд, 95-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 11-01-915-2023/07.02.2024 г., издадено срещу А. Т. М. от директора на Агенция за държавна финансова инспекция за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 112, ал. 8 ЗОП, за което на основание чл. 254, ал. 2 вр. чл. 254, ал. 1 вр. чл. 261, ал. 2 ЗОП му е наложена глоба в размер на 5 000 лв.

В жалбата се излагат съображения за необоснованост и неправилност на обжалваното решение. Твърди се, че това, че посоченото лице е определено да организира и възлага обществени поръчки, не го прави възложител. Твърди се, че касатора не е субект на административнонаказателната отговорност по чл. 259 ЗОП. Изложени са аргументи за неправилно квалификация на административното нарушение по чл. 112, ал. 8 вместо чл. 1112, ал. 6 от ЗОП. Счита, че направилно касатора е санкциониран за едно и също нещо два пъти. Като самостоятелно основание за отмяна на въззивното решение, а и на наказателното постановление, предмет на съдебен контрол, е

посочено наличието на основания за приложение на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. Така е мотивирано искане за отмяна на въззивното решение и наказателното постановление. Претендира се заплащане на направените разноски.

В съдебно заседание, касаторът редовно призован, се представлява от адв. Д., която поддържа касационната жалба, съответно моли за отмяна на оспореното решение. Претендира разноски за двете инстанции.

Ответникът – директорът на Агенция за държавна финансова инспекция, чрез процесуалния си представител юрк. Т. моли да бъде отхвърлена касационната жалба, съответно съда да остави в сила въззивното решение и да възложи в тежест на касатора заплащането на юрисконсултско възнаграждение. В писмени бележки излага пространни доводи за неоснователност на касационната жалба. Прави възражение за прекомерност. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, дава заключение, че оспореното решение валидно, допустимо и правилно.

Административен съд - София-град, XI касационен състав, като взе предвид наведените в касационната жалба доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл. 211, ал. 1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

От събраните и проверени в хода на съдебното следствие писмени и гласни доказателства СРС е приел за установено следното:

С обжалвания съдебен акт съдът е потвърдил Наказателно постановление № 11-01-915-2023/07.02.2024 г., от директора на Агенция за държавна финансова инспекция (АДФИ) срещу А. Т. М. за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 112, ал. 8 ЗОП, за което на основание чл. 254, ал. 2 вр. чл. 254, ал. 1 вр. чл. 261, ал. 2 ЗОП му е наложена глоба в размер на 5 000 лв.

За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че съставеният АУАН № 11-00-915/10.08.2023 г. и издаденото въз основа на него НП № 11-01-915-2023/07.02.2024 г. са изцяло в съответствие с процесуалния и материалния закон; отговарят на изискванията на чл. 42, респ. чл. 57 от ЗАНН. Приел е, че същите отговарят на изискванията на чл. 42, ал. 1, т. 4 ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 4 и т. 5 ЗАНН - съдържат описание на нарушението, мястото и датата на извършването му, и изчерпателно посочване на доказателствата, въз основа на които е установено, като посредством същите фактическата обстановка се изяснява безспорно. Обстоятелствата, очертаващи извършването на нарушението, са ясно и точно конкретизирани и позволяват да се разбере в какво се изразява то, като е налице и съответствие между фактическото му описание и правната квалификация.

На следващо място, първостепенния съд е приел, че от обективна страна е доказано извършено нарушение на разпоредбата на чл. 112, ал. 8 ЗОП изразяващо се в това, че на 29.12.2020 г., в [населено място], в Министерство на младежта и спорта, [населено място], като главен секретар на Министерство на младежта и спорта и длъжностно лице по смисъла на чл. 7, ал. 1 ЗОП, съгласно Заповед № РД-09-334/26.05.2017 г. на К. К. - министър на младежта и спорта, след проведена процедура „публично

състезание” за възлагане на обществена поръчка с предмет: „И. за изграждане на физкултурен салон по типов проект към Средно училище „Н. Г.“, [населено място]”, е сключил договор № 23-00-125/29.12.2020 г. с определения изпълнител „Хоризонт - Иванов“ ЕООД, преди да са влезли в сила всички решения по процедурата (чл. 112, ал. 6 от ЗОП).

От субективна страна, съдът е счел, че нарушението е извършено при пряка умишлена форма на вината, тъй като в качеството си на възложител по смисъла на ЗОП, А. М. е съзнавал общественоопасния характер на действията си /че сключва договор с избрания изпълнител, преди да са влезли в сила всички решения по процедурата/, като е предвиждал и целял сключването на договора с „Хоризонт - Иванов“ ЕООД преди този момент - на 29.12.2020 г..

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

По смисъла на чл. 220 от АПК съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни норми.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Районният съд е изпълнил задължението си да събере всички относими, допустими и необходими доказателства за установяване на релевантните по делото факти. В хода на съдебното производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила. От страна на въззивния съд е проведено съдебно следствие, в хода на което е извършено пълно изследване на всички факти и обстоятелства, които са от значение за правилното изясняване на случая. Нарушението е описано ясно, точно и конкретно.

Настоящата инстанция констатира, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Установяването на административното нарушение и налагането на административно наказание са извършени от компетентните административни органи /чл. 261, ал. 1 и ал. 2 ЗОП/. Спазени са сроковете по чл. 261, ал. 1 ЗОП и чл. 34, ал. 3 от ЗАНН, както и срокът на абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от Наказателния кодекс.

Съдът е разпитал актосъставителката и правилно е приел нейните действия за съответни на закона. Не се откриват вътрешни противоречия в показанията ѝ и те не противоречат на писмените доказателства по делото, поради което същите правилно са били кредитирани от първата съдебна инстанция.

Съдът е приел, че наказателното постановление е правилно от материалноправна гледна точка.

По отношение на доводите в касационната жалба относно неправилна квалификация на административното нарушение по чл. 112, ал. 8 ЗОП, вместо по чл. 112 ал. 6 ЗОП, съдът счита същите са неоснователни и несъстоятелни.

Съгласно разпоредбата на чл. 112, ал. 6 от ЗОП възложителят сключва договора в едномесечен срок след влизането в сила на решението за определяне на изпълнител или на определението, с което е допуснато предварително изпълнение на това решение, но не преди изтичане на 14-дневен срок от уведомяването на заинтересованите кандидати и/или заинтересованите участници за решението за определяне на изпълнител.

Съгласно разпоредбата на чл. 112, ал. 8 от ЗОП възложителят няма право да сключи

договор с определения изпълнител преди влизането в сила на всички решения по процедурата, освен когато е допуснато предварително изпълнение или когато процедурата е открита на основание чл. 79, ал. 1, т. 4, чл. 138, ал. 1, чл. 164, ал. 1, т. 3 или 4, или чл. 182, ал. 1, т. 1.

Безспорно е по делото, че НО на касатора е ангажирана за това, че е сключил договор с определения за изпълнител преди влизане в сила на решението, с което е избран участникът „Хоризонт - Иванов“ ЕООД, а не за това, че договорът е сключен преди изтичане на четиринадесетдневен срок от уведомяване на заинтересованите кандидати за същото решение, поради което това нарушението правилно е квалифицирано като такова по чл. 112, ал. 8 ЗОП.

От анализът на горепосочените норми може да бъде направен извод, че възложителят не може да сключи договор с избрания изпълнител преди да са влезли в сила всички решения по процедурата, като договорът следва да се сключи в едномесечен срок след влизане в сила на решението за избор на изпълнител, но не преди изтичане на 14-дневен срок от уведомяване на заинтересованите участници за решението за избор на изпълнител. В случай е налице нарушение и на двете норми на чл. 6 и чл. 8 от чл. 112 от ЗОП, т.к. възложителят е сключил договор с избрания изпълнител преди влизане в сила на решенията по процедурата и преди изтичането на 14-дневен срок от уведомяване на заинтересованите участници за решението за избор на изпълнител. Следователно в случая касаторът е нарушил разпоредбата на чл. 112, ал. 8 от ЗОП, която му забранява да сключи договор с определения изпълнител преди влизането в сила на всички решения по процедурата. Ето защо е правилен извода на районния съд, че когато сключил договора с избрания за изпълнител, възложителят е нарушил и срока по чл. 112, ал. 6 ЗОП, и забраната по чл. 112, ал. 8 ЗОП, при спазване разпоредбата на чл. 18 ЗАНН, за всяко от двете нарушения следва да му бъде наложено отделно административно наказание.

На следващо място, неоснователно е оплакването, че касаторът М. не е субект на административно наказателна отговорност. Настоящият касационен състав приема, че безспорно касаторът в качеството си на главен секретар на ММС е и възложител по смисъла на чл. 7, ал. 1 от ЗОП на основание Заповед № РД-09-334 от 26.05.2017 г. на министъра на младежта и спорта е осъществил състава на нарушение на чл. 112, ал. 6 и ал. 8 от ЗОП. Извода не се променя с измененията на чл. 259 от ЗОП /ред.ДВ.бр.88 от 2023г./ доколкото министърът е делегирал на касатора своите правомощия на възложител на обществени поръчки. В настоящия случай при издаване на наказателното постановление действително е допусната неточност, като не е направена връзка с разпоредбата на чл. 259 ЗОП. Тази неточност обаче не е от категорията на съществените, респ. не води до незаконосъобразност на санкционния акт само на това основание, тъй като не е ограничило правото на защита на нарушителя.

По делото безспорно е установено, че с Решение № РД-16-205/21.12.2020 г. А. М. - главен секретар на ММС, който се явява и възложител по смисъла на чл. 7, ал. 1 от ЗОП на основание Заповед № РД-09-334 от 26.05.2017 г. на министъра на младежта и спорта е обявил класирането на участниците в процедурата, определил е изпълнителят на обществената поръчка и е отстранил участници от процедурата.

Решението за определяне на изпълнител е било изпратено до 4-те участника в процедурата на 21.12.2020 г. чрез съобщение в сайта на АОП, от което се обосновава извод, че договорът за възлагане на обществена поръчка е могъл да се сключи

най-рано на 05.01.2021 г., съответно при липса на жалба срещу решението за определяне на изпълнител. В тази връзка по делото са налице доказателства, че на 29.12.2020 г. между Министерство на младежта и спорта и „Хоризонт - Иванов“ ЕООД е бил сключен Договор за възлагане на обществена поръчка 23-00-125/29.12.2020 г. с предмет: „И. за изграждане на физкултурен салон по типов проект към Средно училище „Н. Г.“, [населено място]“, подробно описани в Техническа спецификация - Приложение № 1, неразделна част от договора, което води до извод, че от обективна страна е доказано извършено нарушение по чл. 112, ал. 6 и ал. 8 от ЗОП на 29.12.2020 г., тъй като на тази дата е бил сключен договор за възлагане на обществена поръчка без да е изтекъл 14-дневният срок от уведомяването на 21.12.2020 г. на заинтересованите участници за Решение № РД-16-205/21.12.2020 г., с което е бил определен изпълнителят на обществената поръчка и не е било влязло в сила същото решение.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователни доводите на касатора за маловажност на нарушението. В тази връзка изцяло споделя изводите на СРС, мотивирали го да приеме, че в случая чл. 28 ЗАНН е неприложим. Отчитайки по-високата обществена опасност на този вид административни нарушения законодателят е определил както вида, така и размера на санкцията, която е съответна и на конкретната степен на обществена опасност на административното нарушение, за което е санкциониран касаторът. Въззивният съд е изложил подробни мотиви, към които на основание чл. 221, ал. 2 АПК настоящата инстанция препраща и които не следва да бъдат преповтаряни.

Тъй като настоящият съдебен състав не стигна до фактически и правни изводи различни от тези на районния съд, то обжалваното решение, като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора неоснователна е претенцията на касатора за разноски за настоящата инстанция.

При този изход на спора, съобразно разпоредбата на чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН на процесуалния представител на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ - в размер на 100 лева, заплащането на което следва да се възложи в тежест на касатора.

Воден от гореизложеното и на основание на чл. 221, ал. 1, ал. 2 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София - град, XI - ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3054/27.06.2024 г., постановено по АНД № 4023/2024 г. по описа на Софийски районен съд, 95-ти състав.

ОСЪЖДА А. Т. М., ЕГН [ЕГН] от [населено място], с адрес [улица], вх. А, ет. 1, ап. 4 да заплати на Агенция за държавна финансова инспекция сумата от 100 (сто) лева – юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство в касационното производство.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

председател :

членове:

